

Bokor Építő Közösség Erdélyben

Az építőtábor gondolata két évvel ezelőtt, a tiszai árvíz kapcsán merült fel bennünk. Azon a nyáron két és fél hónapon keresztül segítettek a Bokor-béli fiatalok és barátaink egy kis falu bontási, rendezési, építési munkáiban. Akkor vált számunkra megtapasztalhatóvá, hogy milyen nagy mennyiségű segédmunkát tudunk végezni, s ami még ennél is fontosabb: milyen hatalmas közösségépítő erő az együtt végzett szolgálat.

2001 nyarán nem volt építőtábor, de részt vettünk halmozottan sérült fiatalok intézeti gondozásában. Ez a munka olyan nagy örömet jelentett a fiatalok számára, hogy 2002-ben már a maguk szervezésében vittek el Ipolytölgyesről nyaralni 18 súlyosan sérült testvért.

Most két építőtábor is szerveződött a nyár folyamán: az egyik Sopronban (ahol egy állami gondozottakat oktató-nevelő intézet renoválásában vettünk részt), a másik pedig Erdélyben.

Csire Feri barátunk javaslata nyomán kerestük meg Kiss Marci atyát, a bélfenyéri katolikus plébánost. Bélfenyér (Belfir) 1919 óta Románia része, a magyar határtól kb. 50 km-re helyezkedik el Bihar megyében. Jelenleg alig több mint 300 lakosának zöme magyar, néhány román és cigány család él még a faluban. Igen nagy a szegénység, néhány embernek van csak fizetett állása. A kertben természetesen terményeket adják el, csereberélik. Példamutató a küzdelmük, élni akarásuk. Marci atya fiatal kora ellenére hihetetlen mennyiségű munkát végez, a papi teendők mellett pályázatokat ír, szervez, táboroztat, ruhát oszt, bevásárol, focizik a fiatalokkal stb. Az ő kezdeményezésére kezdődött meg két elállamosított egyházi épület visszaigénylése és felújítása.

Az egyik épület felújítása nyugat-európai segítséggel már igen szépen halad. Ebből egy harmincöt fős kollégium lesz árva, szegény sorsú, vagy zűrös családi háttérű magyar gyerekek számára. Ebben az épületben már az elmúlt tanévben is lakott hat kisdíák, a 2002/2003-as tanévben pedig már tízen lának benne. Itt a pince (a majdani ebédlő) kiásása, falbontás, téglatisztítás, ablakok helyének kiütése, régi ablakok lefestése volt a feladatunk.

A másik épület még teljesen romos állapotban van (lásd képünket), elrohadt tetőszerkezet, hatalmas törmelékkupacok, lógó gerendák jellemzik. Ebből lesz majd (reméljük hamarosan) a művelődési ház. A faluban ugyanis nincs egyetlen nagyobb terem sem, ahol lakodalmat, öregek délutánját, ifjúsági filmklubot, teremfocit stb. lehetne tartani. Ezen a házon rengeteg munka volt, van és lesz. A tetőszerkezet állapotát figyelembe véve valóban isteni segítséggel sikerült csak leszedni a 3000 darab cserepet. (Marci atya eredetileg azt hitte, hogy alpinistákat kell majd felfogadnia, hiszen az még mindig olcsóbb, mint az állványozás). Ezeket aztán 11 drótkéfe csonkig koptatása árán sikerült lesikálni, előkészítvén majdani lefestésüket, s az új tetőszerkezetre való visszahelyezésüket. Levertük a ház vakolatát kívülről, s számtalan apró tereprendezési feladatot is vé-

geztünk. A fiúk nagy munkája volt még a 20x40 méteres focipálya helyének kijelölése, megtisztítása – egy több mint száz éves fa rönkjének kiszedésével fűszerezve –, színtezése, kiásása. Fontosnak gondoltuk ezt is, hiszen egy gyerek-kollégium környékén elengedhetetlen a minél több fajta játéklehetőség biztosítása.

A konyhán eközben töretlenül folyt a rengeteg ember ételének készítése, sok száz liter tea főzése (hiszen végig tűző napon dolgoztak a fiatalok), paradicsom és lekvár eltevése télire.

Két egyhetes turnusban összesen 27-en dolgoztunk kint, 6 felnőtt és 21 fiatal. A munka mellett számtalan szép, imádságos, mély lelki beszélgetéssel töltött percek éltünk át együtt. A vasárnapi szentmiséken tanúságtevésekre, gitáros zenélésre kért fel minket Marci atya. Még egy helyi esküvőn is muzsikálhattunk! És persze rengeteget neveltünk, daloltunk, játszottunk. Marci atya és a falubeliek meglepve és hálával figyelték a feszített munkatempót (napi 8-10 óra). A két csoportvezető házaspárnak éppen a kint töltött idő alatt volt a 24., illetve 27. házassági évfordulója. Ezt is örömmel ünnepelték meg a helybeliek is. Ottlétünk alatt érett meg Marci atyában ez a megtisztelő vélemény: „Nem tudom, mennyire eretnek a Bulányi, de ha ezt tanuljátok a Bokorban, akkor az csak jó lehet.”

Örültünk, hogy ezzel a kis segítséggel elmondhattunk valamit bélfenyéri testvéreinknek abból az érzésből, hogy „fontosak vagytok nekünk, gondolunk rátok, drukkolunk nektek”. Mi pedig gazdagodtunk önismeretben, növekedett köztünk a közösségi összetartás, s a munka során össze tudtunk barátkozni a Bokorhoz még nem tartozó fiatalokkal is.

Az építőtábor anyagi fedezetét a Bokor Hazai Rászoruló Alapítványa és egyéni adományok biztosították.

Persze a két hét alatt számtalan élmény ért minket, s mindannyiunkat más-más dolgok érintettek meg különösen. Ezekből szeretnénk átnyújtani most egy csokorra valót:

— Engem meglepett, hogy mennyire másként vélekednek a nők szerepéről. Az asztalnál még levest sem mernek a férfiak, egy tányért nem visznek ki a konyhába, teljesen kiszolgáltatják magukat. Ugyanakkor döbbenet figyelték, hogy a mi lányaink téglát hordanak, csákányoznak, tetőre másznak, fociznak.

— Elgondolkodtatott, hogy mennyire komolyan gondolják a vasárnapi munkatiltalmat. Nálunk elég gyakori, hogy a heti munka után vasárnapra marad a nagymosás, kertásás stb. Ott azt kérte az atya, hogy ha mindenképpen dolgozni szeretnénk a vasárnap egy részében is, akkor ne az utcafrontra menjünk, mert komoly kétségek merülnének fel az emberekben a hitünk komolyságát illetően.

— Jó volt, hogy nem hallottam románokat szidó, acsarokodó szót.

— Elszomorított, hogy még ebben a kicsi faluban sem ismerik egymást az emberek (hosszú időbe telt, míg kiderítettük egy naponta ott guberáló öreg néni keresztne-

vét), valamint az is, hogy a szentmisén igen kevesen voltak (20-30 ember).

—Vannak dolgok, amiket pénz nélkül is meg lehetne oldani: az iskola tetejét befoltozni, óvodás gyerekeknek legalább egy kupac homokot hozni, hogy játszhasanak, a szemetet nem eldobálni az utcán, a konyhai hulladékot komposztálni (nem pedig a domboldalba hordani a többi szeméttel együtt) stb.

—Mefogott a falu szépsége, egyszerűsége, az ott élők hálás szeretete. Nehéz volt otthagyni az ottani új ismerősöket.

—Gyönyörű volt a jégbarlang, amit vasárnap délután néztünk meg.

—Jó volt megtapasztalni a közösség lendítő erejét, hogy ilyen nehéz és sok fizikai munka után még volt energia éjszakákba nyúlóan játszani, beszélgetni.

—Jó volt esténként lemosni a napi port, ami kicsit a lelki megtisztulást is jelképezte számomra.

—Végre annyi paradicsomot ehattunk, amennyi belénk fért!

—Megkapó volt be-
lelátni az ottani emberek életébe. Magyar szót hallani, megfigyelni a régi tradíciókat, amelyeket a nagyvárosi lét szinte teljesen kiirtott már belőlünk.

—Eleinte féltem a nehéz fizikai munkától, de a jó társaságban hamar feloldódtam, s szívesen dolgoztam. Jó volt megtapasztalni, hogy a másokért végzett munka nem „szív le” teljesen, van erő nevetni, szeretni, néha bosszankodni.

—Szerintem a viselkedésünk sok szempontból furcsa lehetett az ottaniaknak, s jó volt, hogy ezzel együtt elfogadtak minket.

—Tetszett, hogy az eltérő ideológiai nézőpontok nem okoztak semmilyen feszültséget köztünk.

—Olyan helyzetbe kerültünk, amely megkívánta a leleményességet, s szerintem ezeket a helyzeteket egész jól megoldottuk. (Szerszámok hiányának pótlása saját ötletekkel, cserépcsúszda építése, slaggal szintezés, toldott létra.)

—Fantasztikus volt a focimeccs a helybeliekkel!

—Meglépett, hogy egyáltalán nem „tábori” körülményekkel vártak: szőnyegpadlós, galériás, frissen festett szobák, tiszta, vetett ágyak (a kollégium már felújított része).

—Segítőkések voltak a falubeliek, de leginkább a mi köztünk kialakult meleg baráti légkör tette súlytalanná a munkát.

—Jó volt felfedezni a kicsi, falusi templom apró szépségeit, megosztani egymással, hogy mi miért tetszik. Az esti templomi beszélgetések szinte „lelkigyakorlatos” jellegűek voltak, segítettek meglátni egymásban a

jót, megérezni, hogy Istennek-embernek egyaránt tetsző az, amit teszünk.

—Tetszett a pap közvetlensége, s az a mód, ahogyan az ottani gyerekekkel foglalkozik.

—Jók voltak az éjszakai beszélgetések a helybeli fiatalokkal, tanulni tőlük, ugyanakkor biztatni őket, hogy ne az amerikanizált világ „kincseire” (kóla, hamburger, diszko stb.) ácsingózzanak, hanem őrizzék értékeiket.

—Állandóan éreztem a falubeliek háláját, pedig úgy éreztem, hogy nekem kell hálásnak lennem, hogy ebben a munkában részt vehetek.

—A helybeli fiatal kántor nagy élmény volt, különösen az, amikor elmesélte, hogy télen, amikor elromlott az elektromos harangozó, s nem tudtak szerezni ilyen hosszú kötelet, naponta négyszer mászott fel a rozoga létrán a toronyba, és lökte kézzel (!) a harangokat.

—Jó volt megélni azt a felhőtlen kapcsolatot, amely a velünk utazó és dolgozó Syblével alakult ki köztünk. Syble jamaicai származású, 60 éves, 5 diplomás, fekete

bőrű metodista lelkipásztor. Fáradhatatlanul dolgozott a konyhán hajnaltól késő estig, rengeteg nevetés közepette. Jól túrta a falubeliek kíváncsiságát is (először láttak négyet életükben), akik okvetlenül tudni akarták, hogy fejkendője alatt ugyanolyan göndör haja van-e, mint a TV-ben látott kosaras fiúknak.

—Már régóta hiányzott az életemből egy ilyen közösség.

—Örülök, hogy ismerhetem Leó atyát,

a szomszéd falu papját, Feri bácsit, az RMDSZ helyi képviselőjét, Juci nénit, Öcsi bácsit, Zoltánékat. Belsőnyér most már nemcsak egy pont a térképen, hanem sok-sok kedves arc is számomra.

—Eddig akárhol dolgoztam, mindig én melóztam a legtöbbet. Most nagyon hajtottam, de a többiekéhez képest még így is kevésnek éreztem. Nem gondoltam, hogy van ilyen társaság, amelyik szeretetből, ingyen ilyen munkatempót produkál.

—Találkozhattunk odakint – nehéz sorsú erdélyi gyerekeket már évek óta táboroztató – Bokor-béli testvéreinkkel.

—Néha bosszantó, de szép volt a hajnali harangszó, a csordajárás.

—Nyáron egy héten át beleláthattam, hogy milyen is határon túli magyarnak lenni, a szeptemberi házavatón viszont már rég nem látott barátokként üdvözöltük egymást.

—Bár a bélfenyéri hét nagy részét a munka tette ki, mégis olyan közel kerültünk egymáshoz, mintha minden napot csak beszélgetéssel töltöttünk volna.

—Kár lett volna kihagyni, ez jó mulatság, férfimunka volt.

Összeállította: Kőszeginé Rihmer Melinda